

Henryk Stażewski. Późny styl

Wyzwania związane z byciem artystą w Polsce Ludowej wyznaczają początek i koniec wystawy. W opresyjnych późnych latach 40. XX wieku, kiedy kultura kształtowała się według ideologicznego schematu, Henryk Stażewski szukał sposobów wyrażenia swojego zaangażowania w sztukę abstrakcyjną stawiając sobie za zadanie narodową odbudowę. W latach 80. jego działalność była zgodna z kulturowymi przejawami opozycji, mimo że był postacią wychwalaną przez oficjalne kręgi.

Przez wszystkie lata Stażewski był artystą niestrudzenie pomysłowym, zawsze zaangażowanym w pytania o cel i efekty sztuki. W latach 60. badał współczesne idee dotyczące ucieleśnionej percepcji, tworząc "reliefy" i "environmenty", aby zachęcić widzów do "poczucia" doświadczenia widzenia. W latach 70. jego twórczość wykazywała bliskie pokrewieństwo z nowymi nurtami minimalizmu, sztuki konceptualnej i tekstowej, obejmując niektóre z najsłynniejszych polskich dzieł sztuki XX wieku, w tym "Kompozycję pionową nieograniczoną", dziewięć kolorowych wiązek światła rzucanych przez reflektory wojskowe na nocne niebo nad Wrocławiem w 1970 roku. W późniejszych latach tej samej dekady badał psychologiczne efekty koloru, łącząc w swoich artystycznych eksperymentach psychiczne i fizyczne przestrzenie wewnętrzne.

Stażewski miał szczególny talent do przyjaźni, pozostając w bliskich stosunkach z wieloma innymi artystami, a także poetami, pisarzami i filozofami. Jego życie twórcze i jego prywatny świat splatały się w mieszkaniach-pracowniach, które dzielił z innymi artystami, m.in. Marią Ewą Łunkiewicz-Rogoyską, a później Edwardem Krasińskim. Prace obojga artystów można oglądać na wystawie Henryk Stażewski. Późny styl. Artyści neoawangardowi - związani z warszawską Galerią Foksal i łódzkim Warsztatem Formy Filmowej - widzieli w Stażewskim żywy łącznik z "autentyczną" awangardą z przeszłości i wzór artystycznej autonomii w teraźniejszości. Wystawa pokazuje artystyczne związki i koleżeństwo łączące Stażewskiego z Andrzejem Dłużniewskim, Krzysztofem Wodiczko, Marią Stangret-Kantor, Barbarą Kozłowską, Ryszardem Waśko, Ludmiłą Popiel, Zbigniewem Gostomskim, Andrzejem Partumem, Zdzisławem Jurkiewiczem, Stanisławem Dróżdżem i Zbigniewem Dłubakiem.

Wystawa "Henryk Stażewski. Późny styl" czerpie ze zbiorów Muzeum Sztuki w Łodzi i Muzeum Narodowego w Warszawie oraz innych kolekcji prywatnych i publicznych, prezentując najszerzy od co najmniej 30 lat przegląd dzieł Stażewskiego. Wystawa stanowi "powrót" artysty do instytucji, jaką jest Muzeum Sztuki w Łodzi, w której tworzeniu odegrał kluczową rolę jako jeden z założycieli Międzynarodowej Kolekcji Sztuki Nowoczesnej w latach 30. XX

David Crowley, kurator wystawy

25 V o godz. 18 na antresoli, na VII piętrze ms1 odbędzie się związane z wystawą spotkanie z pokazem materiałów i fotografii archiwalnych ze zbiorów DDN

Henryk Stażewski. Portret klasyka, artysty związanego z Muzeum Sztuki w Łodzi, zaangażowanego w powstanie Międzynarodowej Kolekcji Sztuki Nowoczesnej grupy a.r. Był świadkiem sześciu dekad nie tylko nowoczesnej sztuki polskiej, a także zmieniających się systemów politycznych, dyktatur, wstrząsów i wojny. Może dlatego wybrał świat uporządkowanej geometrii abstrakcji?

Prowadzenie: Maciej Cholewiński; koordynacja: Marta Pierzchała